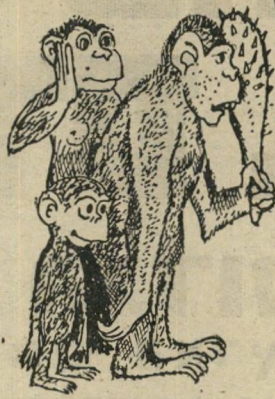

פתרון דראסטי: שום פקח עירוני לא יתווכח עימו ומע"צ מנהלת איתו מו"מ על סלילת כבישים תוך נסיעה למכולת.

חיה נדירה — זוג ישראלי שזכה בשיכון עירוני ללא פרוטקציה.

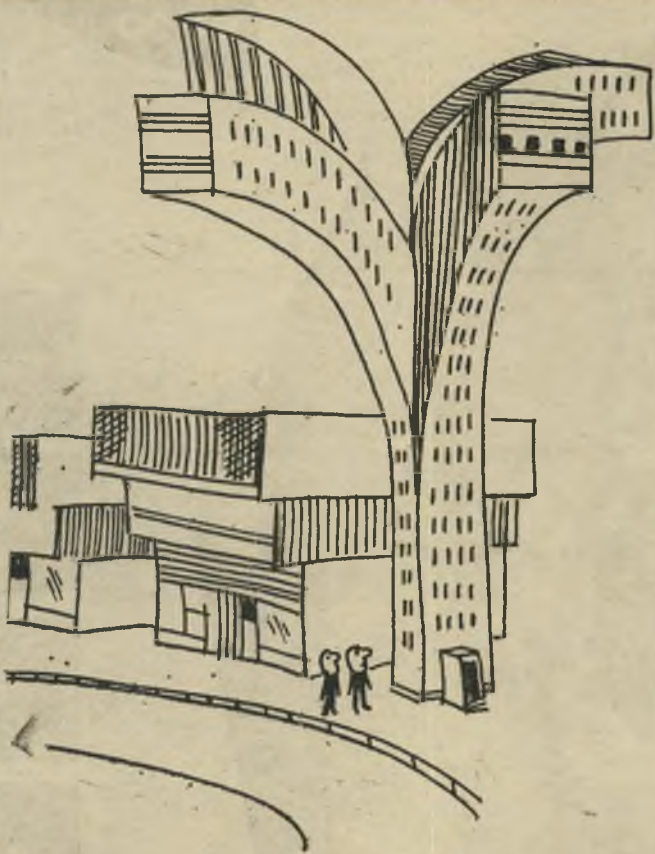
מילכוד 72

טאבו כהתגלמות בלעדית של הלאום בציון, וכל אחד, כמוני וכמוך, שחטא חטא נורא ונולד בארץ, אינו נמנה חלילה על המאושרים הזכאים ליהנות מאדמת הלאום. שארית הקרקע, שאינו בידי המינהל, נתונה בידיהם של כל מיני קבלנים, מתווים, כיום, עלוקות וספסרים, ומתייקרת בקצב שלא ייאמן, כאילו בכל פיסת-אדמה טמון אוצרו של אבר-ג'יל-דה. כשאתה נופל טרף לידיהם של אנשים אלה, אתה נתקל במציאות שנראית לך כלקוחה מסרט בדיוני. מציעים לך בית, למשל, במחיר הזדמנותי יוצא מן הכלל בסך של 3,600,000 ל"י תוך הבטחה לסידור משכנתא בתנאים נוחים של 12,000 ל"י. הייתי עד לצעקותיו של מתווך על עולה חדש שלא ילך חלילה להביא את אשתו לר-אות את הבית שהוצע לו, לפני רכישתו, שכן הבית מתייקר בקצב של 500 ל"י לדקה.

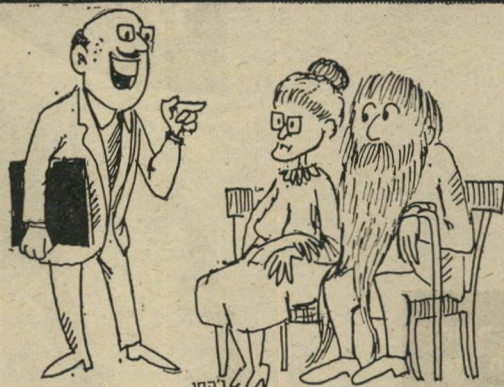
פיתרונו של דיוגנס ביחס לבעיות הדיור — לגור בחבית — היה מוצא חן, אולי, בעיני ספיר או גולדה, אבל למישפחה ישראלית ממוצעת הרע-יון דחוק במיקצת. אך כשתנסה לחפש מוצא, ולמי-צוא קורת-גג מעל לראשך, מתברר לך שאתה ניצב נוכח מילכוד ישראלי שאינו נופל מחברו האמריקאי המפורסם. כדי לקנות דירה ראוייה לשמה, עליך לשלם סכום אסטרונומי, שהוא בערך 100 שנות עבודה ברוטו של אדם ממוצע בארץ, להוציא מנהלי מיפ-עלים הסתדרותיים ומוטי פרידמן. ואם, חלילה, עולה על דעתך לקנות קרקע כדי לבנות בית פרטי קטן, אתה נתקל במלכודת מסוג אחר: מוסד הקרוי „מינהל מקרקעי ישראלי“, השוי כב כמו שיילוק על ערימת דונמים, ובידו כ-80% מאדמות ישראל. המינהל הנ"ל רשם את עצמו ב-

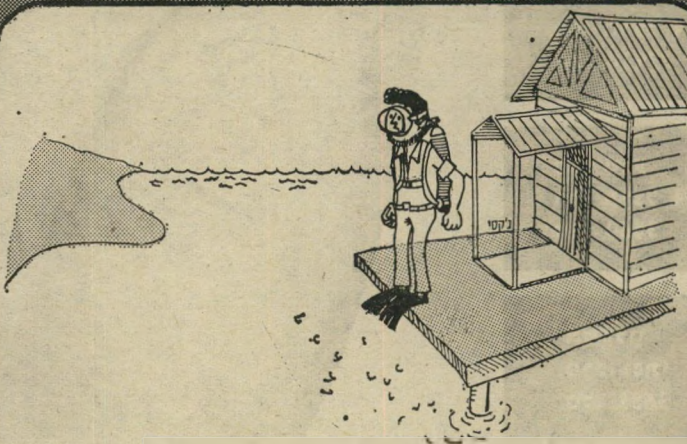
אתרון מומלץ מטעם מישרד-השיכון.

ברקוביץ המתווך היה בטוח שעשה את עיסקת חייו, כשמכר ברבע מיליון לירות ארבע מטר מרובע לקבלן בשם אבוטבול. אך צחק מי שצחק אחרון.

אתם הזוג הצעיר הראשון הזוכה לפתרון בעיית הדיור!

קנה מיגרש בהזדמנות, על קרקעית הים.